PRIMĂVARA !

C-a venit iar primăvara,
Că răsar în toată țara
Minunați ghiocei,
Ei și ce-i ?
Că revine tot la viață,
Că se-mbracă în verdeață
Cîmp, pădure și zăvoi,
Ce cîștig e pentru noi ?
Fiindcă pentru microbiști,
Care-au stat o iarnă triști,
Importanța primăverii
Nu stă-n faptul re-nvierii
Lumii înconjurătoare,
Ci în... mingea salvatoare.

Florin IORDACHESCU

Magazin sportul

FĂRĂ FOTBAL NU SE POATE ?

Zău așa ! Cred că se face prea mult zgomot în jurul fotbalului. Prea multă lume dă idei, critică, speră sau face o dramă din fotbal. Chiar și printre cei mai reputați condeieri ai noștri, fotbalul a făcut și continuă să facă ravagii. Și nu-nțeleg de ce ? În definitiv, fotbalul nu e și el un sport ca toate celelalte ? De ce n-am vorbi, de pildă, despre șah ? Un sport liniștit, comod, inteligent, puțin costisitor și care ne-a adus destule satisfacții. Ce poate fi mai frumos ? Doi oameni, față-n față, care se fentează cu inteligența și fac mutări spectaculoase, nepreväzute, nu ca Dumitriu II, care făcînd ani de zile același lucru e anulat comod de orice apărător. Că are talent și că promite, mă rog, de acord. Dar de ce nu se ține de cuvînt ? Ș-apoi nu credeți că promite cam de mult ? Dar... să lăsăm fotbalul... Că nu e cazul să mai discutăm... Sînt doar atîtea sporturi minunate. Ce frumos e la volei ! Echipele, deși joacă cu maximum de concentrare, n-au cum să se faulteze. Sînt obligate de regulament să paseze și să joace colectiv, nu ca la fotbal unde ia cîte unul mingea, o trece pe numele lui și, impasibili la suferințele celor demarcați, o plimbă pînă ce devine fiică adoptivă a adversarului. Dar... să lăsăm fotbalul în pace. Să vorbim mai bine despre box. Asta zic și eu sport. Bărbătesc, eroic, spectaculos. La box dacă primești o lovitură, cel puțin te aștepți la ea. Dacă știi s-o parezi, bine, dacă nu, te privește. De ce nu te-ai antrenat cum trebuie ? La fotbal însă, oricît te-ai pregăti nu-ți folosește cu nimic atunci cînd unii apărători vor să-și demonstreze „măiestria" în demolarea fluierelor de la picioarele înaintașilor. De asta susțin că n-are rost să vorbim despre fotbal. Nu-i mai bine la schi ? Ce splendoare trebuie să fie să zbori cu 100 de km pe oră !? Ai senzația precisă, directă, că stăpînești materia !... Luneci ca în vis pe zăpadă. Nu în noroi, ca la fotbal unde la un meci pe ploaie după cîteva minute nu mai știi cu cine să ții. Toți sînt „o apă și-un pămînt".

La Grenoble, echipajul nostru de bob a luat medalia de bronz. Fără îndoială că ne-am bucurat cu toții de acest succes ; dar o să vă dați seama ce dreptate am în legătură cu exagerările care se fac în fotbal, chiar la viitorul campionat mondial din Mexic. Despre bob au scris ziarele o zi, două, au dat cîteva fotografii și gata ; dar cînd o să la echipa noastră de fotbal tot locul III, să vedeți ce tărăboi o să facă ziarele și radioul și televiziunea și teatrele de estradă.

Și...

Ciupi RADULESCU-RAPID

CALUȘARUL : — Hai Rapid !

Desen de AL. CLENCIU

ŞTIAŢI CĂ...

...o echipă profesionistă de fotbal (american) din California i-a oferit lui Randy Maison 100 000 de dolari pentru a activa în rîndurile ei ? Recordmanul lumii la aruncarea greutății a declinat însă această ofertă.

APROPO DE RETUR

CE VISEAZĂ EI...

Un profesor : Să avem un „semestru" fără... corigențe. Și cu note cît mai mari...

Un ceasornicar : Ce mai, să fie într-un... ceas bun...

Un actor : Fiecare fotbalist să dea tot ce poate. Succint : pe teren să nu existe... figuranți !

Un frizer : Sper să nu mai fie nevoie de... perdafuri.

Un oculist : Urez jucătorilor noștri „să vadă" cît mai mult fotbal. Și noi la fel.

Un suporter al echipei „Steagul roșu" : Bine ar fi, pentru orice eventualitate, dacă ar exista și un retur al... returului !

CONTROVERSĂ

UN ANTRENOR :
— Pe marii jucători îi fac marii antrenori...
UN JUCĂTOR :
— Pe marii antrenori îi fac marii jucători...
UN SPECTATOR :
— Pînă una alta, eu ce mă fac ?

MARATONIST — LA 11 ANI !

Ce este mai greu de crezut ? Că un puști de 11 ani a luat parte la o cursă atletică atît de grea, sau că oficialii au fost de acord cu acest lucru ? Fiind vorba de S.U.A., nu trebuie însă să ne mire nici una nici alta...

Ca atare, să redăm faptele : la Rialto (California), micul Mark Rugles, în vîrstă de 11 ani, s-a aliniat la startul unei curse de maraton. Și — fapt extraordinar — el nu numai că n-a abandonat, dar a acoperit cei peste 42 de kilometri într-un timp pe care nu l-ar realiza mulți oameni maturi : 3 ore, 28 de minute și 45 de secunde.

10 MARTIE

Desene de S. NOVAC

— Ce noroc formidabil am avut, Nae ; auzi, radioul funcționează, așa că o să putem asculta transmisia meciurilor !!!

AGAMIȚA DANDANACHE : — „Păi, se putea, neicusorule ? Eu... care familia mea... de la pașoapt, pe stadion... se putea să lipsesc tocmai eu ?"

CONVORBIRI CU DOMNUL GORE

PRIMEJDII...

Victoria floretiștilor de la Steaua, care după cum se știe au cucerit în Italia Cupa campionilor europeni, l-a mîngîiat pe dl. Gore din mai multe puncte de vedere. În primul rînd pentru că plăcerile-i fac plăcere. În al doilea rînd pentru că...

— ...Isprava feților nu face decît să confirme, încă o dată, teza mea de mai demult, și pe care am enunțat-o (fără ecou însă) ori de cîte ori canotorii, handbaliștii (în penultima vreme) sau boberii obțineau medalii neașteptate : cu cît se pricep mai puțini într-o anume ramură de sport, cu atît ne pricepem mai bine... Oh, suspină dl. G, *dacă fotbalul românesc ar fi fost ignorat, eram de mult campioni mondiali. Insuccesul acestei îndeletniciri se datorează succesului ei anormal la public.*

Soneria...

— Așteptți pe cineva ?

Gazda tresare, ieșind din fotbal și melancolie.

— Trebuie să fie N., antrenorul de la scrimă, făcu dl. G. repezindu-se la ușă. *L-am poftit la o cafea.*

— Foarte bine, făcui eu, surizînd, *n-am mai avut de multă vreme prilej să stau de vorbă cu un învingător.*

Dar surîsul meu pieri pe dată. Musafirul era tras la față, avea ochii-nroșiți de nesomn și privirea terorizată.

— Domnule Gore, sînt la pămînt...

— Tocmai acum cînd te ridicaseși ?... Să nu spui că te-au primit urît cînd le-ați adus Cupa.

— Dimpotrivă. Au început să se-ocupe de noi. Pînă acum cîteva săptămîni, noi scrimerii eram destul de neglijați, încît o duceam binișor. Toată lumea se ocupa cu fotbalul, citeodată cu boxul, pe noi ne lăsa în pace. De cînd, însă, cu victoria de la Torino, lucrurile au început să se schimbe.

Mîinile lui N. tremurau vizibil.

— Liniștește-te.

— Niciodată, strigă antrenorul. *Eu sînt un om responsabil și fac tot ce-mi stă în putință pentru a-mi păstra neliniștea. Să vedeți. Acum cîteva zile ne trezim cu cîțiva vizitatori în sala de antrenament. La început îmi închipuisem că-i un gest de politețe și că, văzînd atmosfera, foarte plictisitoare de altfel cînd exersăm, vor pleca după zece minute. Dar au rămas. Mai mult încă, la sfîrșit, unul dintre ei a spus : Știi că-ncepe să-mi placă scrima asta a voastră ?*

— Ești sigur că n-ai înțeles greșit, se-ncruntă dl. Gore.

— Întreabă-i și pe băieții de la spadă. Erau de față. Unuia, nu interesează cine, i s-a făcut rău. Fetele, sensibile, au din ziua aceea migrene și insomnii...

— Cînd s-a întîmplat nenorocirea ?

— Vineri primesc un telefon de la președintele asociației : „N-ai vrea să te repezi pînă aici ? N-aș fi vrut, bineînțeles, dar m-am repezit, bineînțeles... „Uite ce, mi-a zis președintele privindu-mă cu bunăvoință, am hotărît să luăm în mînă problema scrimei."

— Și ce-ai răspuns ? murmură dl. G.

— Nimic, făcu N., dînd peste cap un pahar de coniac. *Dacă răspundeam, mă trăgea la răspundere... „Pe urmă, zice președintele,* uite ce e, eu nu-s de acord cu imixtiunile în munca antrenorilor, dar mă gîndeam aseară, am vorbit și cu Tache de la planificare, nu găsești că Turturel II e cam bătrîn pentru Cupa Martini din 1969 ? Firește, e-o părere personală. Adică nici măcar o părere : o impresie de amator. După cum am impresia că, la floretă fete, Nicolau tușează mai precis decît Vasilica..."

Cînd am plecat, eram ca lovit cu leuca-n cap. Am alergat să-i caut pe băieți ; intru-n sală, nimeni. „Unde-au plecat", îl întreb pe îngrijitor. „La „Palas", domnule N., zice ei, au venit adineauri niște suporteri să-i invite la un șprit.

Pe măsură ce vorbea, mîinile antrenorului cunoșteau un tremur mereu sporit.

...A doua zi, pe cînd treceam pe la Federație, cineva m-a luat de o parte și mi-a spus că, ținînd cont de caracterul complex al scrimei, de azi opt metodiștii au fost transferați de la fotbal la noi, ca să cerceteze științific raportul dintre planșe și mușchii antebrațului. Primele studii vor fi gata săptămîna viitoare. Ni s-a comunicat, de asemenea, că-n două-trei zile vom ști cu ajutorul mașinilor de calculat cîte fandări realizează Drîmbă pe minut, partidă și semestru. În plus, s-a alcătuit o comisie pentru elaborarea unui referat despre „Organizarea științifică a activității în domeniul scrimei !" C.N.E.F.S. a luat contact cu radiodifuziunea și băieții au căzut de acord să transmită în fiecare duminică „Spadă electrică minut cu minut". Televiziunea, la fel. Actorii de la Teatrul din orașul nostru au anunțat că vor să se întîlnească cu floretiștele, iar pe la începutul lui decembrie se va organiza ancheta „Cel mai bun spadasin al anului".

Aici, musafirul domnului Gore a început să plîngă... Apoi, întrebă printre lacrimi :

— E-adevărat ce se vorbește la „Katanga" ? Cică apare un săptămînal în 16 pagini : „FLORETA NOUĂ" ?

(p. conf.)

AL. MIRODAN

Primul record automobilistic BUCUREŞTI—BRAŞOV : 1 h 48 min. 1/10

Împreună cu Jenny Dumitrescu (consacrat ziarist sportiv, fost campion de sărituri la natație, motociclist și boxer, mai apoi unul dintre cei mai competenți arbitri de box), autorul acestor rînduri a inițiat stabilirea întîiului record automobilistic pe ruta București — Brașov. Urma să desemnăm „făptașul" și dintre toți cîți erau, atunci, în vederile noastre, sorții s-au oprit asupra locotenentului Alexandru Papană.

— Începeți cu el, cu Papană ; are mașină bună, e cel care a adus României primul titlu mondial la bob, poartă în el virtutile vitezei și ale prudenței — e, doar, aviator — și e mai tînăr decît mine — ne-a spus alt protagonist al volanului, veteranul Jean Calcianu. După Papană, voi porni și eu la drum, să încerc să ameliorez timpul, dar lăsați-l pe el să fie cel dintîi.

Și-acum, cursa. **Simbătă 2 mai 1936,** la ora 13, **s-a** dat startul din Piața Victoriei din București. La bordul unui Chrysler-Air Flow, Alex. Papană pilot, avînd ca navigator pe Jenny Dumitrescu și cronometror pe Radu Costescu, a țîșnit spre Otopeni. Punctul Snagov e depășit după 18 minute, iar ieșirea din Ploiești marchează ora 13,32.

Spre Cîmpina, „săgeata de argint" realizează 165 km la oră și intrarea în oraș indică ora 13,42. Drumul în construcție impune o buclă de 2 km pe o porțiune fără asfalt, care provoacă o calare a motorului. Atunci se constată defectarea sistemului de cuplaj, astfel că ceilalți doi sportivi, aflători la bord, coboară și împing mașina. Cursa continuă, dar la Gura Beliei bariera adaugă cursei alte trei minute. Radiodifuziunea își întrerupe emisiunile, la intervale de cîte zece minute, pentru a relata mersul cursei. La ora 14,17 minute și 38 secunde, mașina lui Papană trece prin Sinaia, acul vitezometrului pendulînd între 110 și 130 km/oră. Predealul e depășit la 14,36, iar șoseaua de la Dîrste primește mașina cu peste 170 km la oră.

Brașov, hotelul „Coroana" — ora 14,48 minute 1/10.

Cronometrorii locali — ing. Vincențiu Closs, ing. Jean Calcianu și prof. Iuliu Moldovan — stopează cronometrele declanșate exact la ora 13. Confruntate cu cele ale cronometrorului de bord, consacră timpul celui dintîi record automobilistic București — Brașov : 1 oră 48 minute 1/10 (medie orară : 95 km 486 m. Pe alocuri, viteza maximă a atins 173 km).

Să nu uităm că faptele se petreceau acum 32 de ani !

V. FIROIU

POVESTE CU 5 FETE

Echipei feminine de floretă a clubului Steaua (Ileana Drîmbă, Ecaterina Iencic, Olga Orban-Szabo, Ana Ene și Suzana Ardeleanu) care a cucerit recent „Cupa campionilor europeni".

Au plecat
la drum
cinci fete,
peste munți și peste văi,
cinci
Ilene
Cosînzene —
luți
ca vîntul printre creste,
agere
ca cinci vîrtеji
și mlădii
ca cinci... florete.
Au plecat la drum cinci fete...

Și-au luat la drum
cu ele,
fremătînd
în ochi,
în gînd,
șopot dulce de izvoare
și cîmpii undind în zare,
codrii mîndri carpatini
veșnic tineri,
veșnic verzi
sub vîntoase și zăpezi,
Dunărea
cu ceru-n plete —
Au plecat la drum cinci fete...

Au plecat
la drum
cinci fete
cinci
Ilene
Cosînzene
cu florete năzdrăvane
și-au venit apoi acasă
cinci românce
campioane !

Au plecat la drum cinci fete...

Mircea BONDA

Revista „Educație fizică și sport" la cea de-a XX-a aniversare

Au trecut două decenii de cînd a poposit pe o masă a redacției noastre revista „Sport", realizată la Timișoara de un mănunchi de specialiști entuziaști. Chiar la sfîrșitul primului an de apariție, revista avea să devină buletin tehnic oficial al O.S.P., dobîndind prestigiul unui organ de presă central, lărgindu-și tematica și colectivul de colaboratori.

De-a lungul celor două decenii de apariție, această revistă a prezentat specialiștilor o mare diversitate de probleme privind metodica educației fizice în învățămînt, metodica antrenamentului sportiv, probleme de medicină, pagini de istorie ș.a.

În urma Conferinței pe țară a mișcării sportive (iulie 1967), redacția și-a însușit recomandarea de a îmbunătăți conținutul și prezentarea revistei. De cîteva luni, „Educație fizică și sport" apare într-o ținută nouă, plăcută, cu materiale care vădesc efortul redacției de a contribui într-o măsură și mai mare la îmbogățirea cunoștințelor teoretice și metodice ale tuturor cadrelor de specialitate din mișcarea sportivă.

Folosim acest prilej pentru a ura confraților noștri de la „Educație fizică și sport" succes deplin în realizarea importantelor sarcini ce le revin în lărgirea și consolidarea bazelor științifice ale sportului nostru.

RĂSPUNDE Ion Poștaș

O.V., BUCUREȘTI. — Niculae Neacșu, de la Progresul, a împlinit în ianuarie 29 de ani. Să vă spun și ziua, poate c-o rețineți pentru anul viitor : 23 ianuarie. El a debutat în divizia A sub culorile Petrolului, în 1958, pentru ca în 1959 să treacă la Rapid. Următorul popas a fost la Farul, de unde s-a transferat la Progresul. Sînteți una dintre admiratoarele lui ? Mai greu era să găsească un admirator. Mai ales printre fotbaliști !

GHEORGHE ALBU, TÎRNĂVENI. — Artista emerită Carmen Stănescu a fost și o sportivă... emerită. La tir. Desigur că ea

se mîndrește și acum cu titlul de maestră a sportului, ce i-a fost acordat în 1953.

GRIGORE DAN, CONSTANȚA. — Fotbalistul Ioachim Popescu a suferit un accident de automobil. Starea lui nu inspiră îngrijorări, dar este greu de apreciat — cel puțin în momentul de față — dacă își va putea relua activitatea fotbalistică. Ne-ar bucura foarte, să putem răspunde pozitiv la această întrebare... Și cît mai repede !

N.M., BUCUREȘTI. — Regulamentul nu interzice executarea în felul acesta a unei lovituri de la 11 metri : un jucător trage, înaintează și un coechipier, țîșnind din afara careului, reia și înscrie de la cîțiva metri. Acum, 7—8 ani, într-un meci cu Dinamo Bacău, fotbaliștii de la Steaua au făcut o astfel de... experiență, dar au dat greș. Credeți, de altfel, că jucătorii noștri nu cunosc suficiente metode de a... rata o lovitură de la 11 metri ? De ce să mai exerseze încă una ?...

ARISTIDE ROTARU, BUHUȘI. În preliminariile olimpice din 1964, după ce am întrecut Danemarca, la Copenhaga, cu 3—2, am fost învinși cu același scor la... București (danezii conduceau în min. 18 cu 3—0). Meciul decisiv a avut loc la Torino și s-a încheiat, în prelungiri, cu victoria noastră (2—1), golul calificării fiind înscris de Sasu cu 3 minute înainte de fluierul final. Am prezentat atunci următoarea formație : Mîndru — Popa, Caricaș, Greavu — Petru Emil, Koszka — Pîrcălab, Sasu, Voinea Fl., Constantin, Crăiniceanu.

CONSTANTIN BULBASA, BUZĂU. — Și la noi au fost astfel de cazuri : sportivi care s-au afirmat în două și chiar în mai multe discipline. Astfel, pe vremuri, Fredy Fieraru (Eisenbeiser) a făcut parte din echipa națională de fotbal și totodată a fost un talentat patinator artistic : iocul 13 la Jocurile Olimpice din 1936. Petschovschi, de asemenea, a practicat la nivel de performanță nu numai fotbalul, ci și tenisul de masă. Într-un timp, și Tiriac se împărțea între tenis și hochei pe gheață. În general însă, dacă e recomandabil să practici mai multe sporturi, în intenția de a te recrea și de a-ți întări

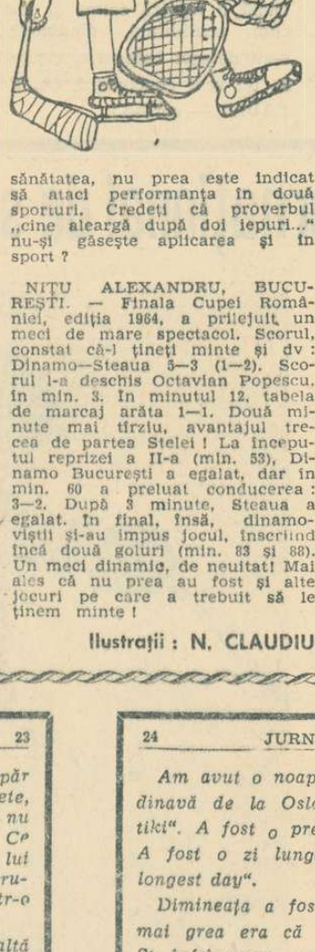

sănătatea, nu prea este indicat să ataci performanța în două sporturi. Credeți că proverbul „cine aleargă după doi iepuri..." nu-și găsește aplicarea și în sport ?

NITU ALEXANDRU, BUCUREȘTI. — Finala Cupei României, ediția 1964, a prilejuit un meci de mare spectacol. Scorul, constat că-l țineți minte și dv : Dinamo—Steaua 3—3 (1—2). Scorul l-a deschis Octavian Popescu, în min. 3. În minutul 12, tabela de marcaj arăta 1—1. Două minute mai tîrziu, avantajul trecea de partea Stelei ! La începutul reprizei a II-a (min. 53), Dinamo București a egalat, dar în min. 60 a preluat conducerea : 3—2. După 3 minute, Steaua a egalat. În final, însă, dinamoviștii și-au impus jocul, înscriind încă două goluri (min. 83 și 88). Un meci dinamic, de neuitat ! Mai ales că nu prea au fost și alte jocuri pe care a trebuit să le ținem minte !

Ilustrații : N. CLAUDIU

File din JURNALUL IOLANDEI BALAŞ

Primele trei capitole au fost consacrate „perioadei timișorene". O dată cu capitolul patru începe ascensiunea europeană a Iolandei, concretizată prin medalia de argint de la Berna (Campionatele europene — 1954). În ultima parte Iolanda Balaș a povestit despre excelentul 1,70 de la Oslo, despre pasionantul duel cu campioana europeană Thelma Hopkins, încheind cu primul record mondial (1,75) celebra „cădere a Bastiliei" (14 iulie 1956).

VI

THE LONGEST DAY...

La 26 octombrie 1956 am plecat cu avionul spre Melbourne-ul olimpic. A fost o călătorie fără precedent pentru mine. Totul s-a succedat ametitor : munții, oceanele, continentele, anotimpurile. Mă aflam într-o stare de excitație permanentă. Toate simțurile erau asediate de mii și mii de impresii. București... Bombay... Port Darwin...

Dar nimic din toate acestea nu mă apăsa mai mult decît recordul mondial pe care îl aduceam cu mine...

Am încercat în fel și chip să zîmbesc fotoreporterilor... Să fiu degajată în interviuri... Să privesc calmă săriturile de antrenament... Am încercat să-mi compun o detașare de recordmană mondială... Îmi dădeam seama că nu izbutesc. Era mult prea recent acel record. Și totuși, **el** *n-avea nici o vină.* **Eu** *pusesem mîna pe bumerang și-l adusesem, ca un copil, în țara... bumerangului.*

Apoi au început ploile. Obsedante și surprinzător de reci... (Poate că primăvara australiană a înțeles astfel să fie galantă cu friguroasa escadră a Septentrionului european...).

Ziua de 1 decembrie se apropia cu viteza zborului nostru la antipozi. Nu mă simțeam în apele mele. Poate depărtarea de casă... Poate gîndul că as putea pierde medalia de toți așteptată... Poate lipsa profesorului meu — Soeter — care pînă atunci îmi condusese toate mișcările și îmi ordonase, dacă vreți, chiar și respirația.

Aveam un sentiment ciudat. Uitasem totul. Cu două zile înainte de 1 decembrie mi-am pierdut capul. Am uitat, aș zice, pînă și numărul pașilor de elan. Ca să nu mai vorbesc de accenți, de ritm, de accelerație... Apropierea concursului mă speria atît de mult încît ajunsesem să primesc orice sfaturi, mergînd pînă la cele mai intime detalii tehnice. Minunata mea prietenă Lia Manoliu a simțit asta, făcînd minuni de tact și de gingășie sufletească. Privirile Liei, gesturile Liei, tăcerile Liei, glumele Liei sînt una dintre puținele amintiri frumoase ale atletei Iolanda Balaș de la Melbourne... Ți-aduci aminte, Lia ?

În preziua concursului, cineva mi-a spus că Mildred McDaniel a sărit 1,76 la antrenament. Nu-mi aduc aminte să fi tresărit. Am rămas impasibilă. Cred că aș fi reacționat la fel dacă mi-ar fi spus cineva că mi se va amputa piciorul.

...Și a venit ziua de 1 decembrie 1956...

Am început calificările. Am sărit 1,55. Ca și toate celelalte : Ballod, Larking, Masson-Brown... Nu mi-am dezlipit ochii de la Mildred McDaniel... Mi-a făcut o impresie puternică. Avea o „ventrală" pură. Incomparabil mai pură decît cea a Thelmei. **„Să fie oare adevărat că Mildred a sărit 1,76 la antrenament ? Sau e un simplu zvon, pentru înfricoșarea recordmanei mondiale, care nu e alta decît umila mea persoană ?"...**

Am început „jocul" la 1,60. Am trecut, toate, „din prima". Am revenit pe bancă, speriată de propriile mele reacții. Stadionul mi s-a părut imens. Nu îndrăzneam să-l privesc. Aveam impresia că sînt un mecanism. Și mă chinuia un singur gînd : să nu irit pe cineva ; să nu supăr arbitrii, să nu mă așez pe treningul vreunei fete, să nu mă concentrez prea mult la start, ca nu cumva să abuzez de nerăbdarea publicului... Ce copil am fost... Cînd mă gîndesc la calmul lui John Thomas sau, mai ales, la nepăsarea lui Brumel, îmi dau seama că la Melbourne eram într-o stare vecină cu nebunia.

...La 1,64 am sărit iarăși „din prima", laolaltă cu toate favoritele... Am avut o clipă iluzia că Mildred, Thelma și celelalte vor fi nevoite să-și aducă aminte că **numai eu** *am sărit 1,75 în lume, și asta nu de mult, în iulie, de ziua căderii Bastiliei, dar visul a fost tare scurt.* **Am doborît din prima !** *Mildred, Thelma, Pisareva și Larking n-au scăpat acest prilej unic. Am „trecut" și eu, dintr-a doua... La 1,70, la prima încercare, a doborît toată Europa... Mildred McDaniel, fiind ultima, a început să plutească în ceruri, la vederea acestei... hecatombe, și a sărit, fără griji. 1,70. Apoi, pentru a-și savura triumful — ce bine o înțeleg, în fond ! — a cerut 1,76, și a sărit iarăși, adunînd, ca un crupier fericit, dintr-o dată, medalia de aur, recordul olimpic și pe cel mondial. Mildred McDaniel ! O fată care a venit la Melbourne cu 1,69, iar după Melbourne a mai sărit, o singură dată, 1,67... Mildred McDaniel !... Atleta care s-a născut pentru ziua de 1 decembrie 1956...*

...Ne-am retras în tăcere. (Eram pe locul 5. Cu 1,67... Thelma, pe 2, sărise tot 1,67...). Am văzut-o pe Lia plîngînd. Într-o singură după-amiază pierdusem o medalie, un record mondial și, din cîte îmi dădeam seama, cîțiva prieteni. Tot felul de gînduri se încrucișau în mintea mea: **„Da, într-adevăr, n-am știut ce înseamnă o Olimpiadă. Această Olimpiadă care nu seamănă cu nimic... Așa cum și Niagara, pe care aveam s-o văd peste zece ani, nu are nici ea seamăn... Și ce frumos începuse totul... 14 iulie 1956... Cine știe dacă voi mai ajunge vreodată la Olimpiadă... Cîte nu se pot întîmpla în patru ani !"...**

Am revenit în Heidelberg, cantonamentul nostru olimpic. Primele urmări ale înfrîngerii mele au început să se arate. Cineva îmi rupsese fotografia. Un om mai decepționat decît alții. Și, poate, mai impulsiv... Nu mai aveam putere să mă supăr...

Am avut o noapte mai albă decît noaptea scandinavă de la Oslo, cînd am călătorit pe „Kontiki". A fost o prelungire a zilei de 1 decembrie. A fost o zi lungă. Poate cea mai lungă. „The longest day".

Dimineața a fost la fel de tristă. Partea cea mai grea era că toți încercau să mă menajeze. Și înfrîngerea, astfel, căpătă proporții și mai mari.

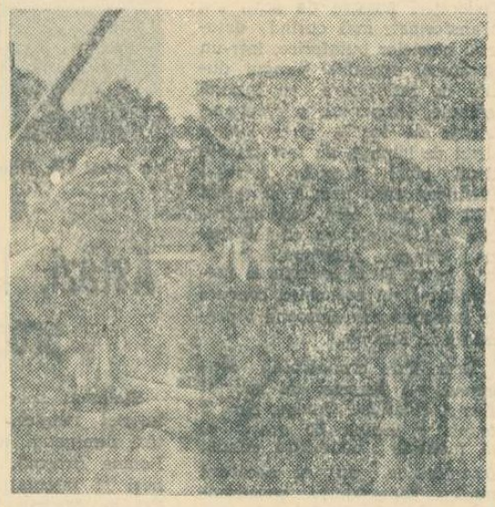

Melbourne, noiembrie 1956. Mai sînt doar cîteva zile pînă la... înfrîngere

În ziua de 3 decembrie am primit o telegramă din București. Expeditor : Ioan Soeter. Am rupt-o de nerăbdare. Și am citit : „Felicitări Ioli. Locul cinci la Olimpiadă nu e la îndemîna oricui. La Helsinki eu am fost abia al șaselea".

Australia nu mai era la capătul lumii.

(Va urma, în numărul de marți 12 martie)